

Néhai Vincze Dezső esperes úr életútja

1907-ben született Kispesten, 1929-ben Vácon szentelték pappá.

Püspöke Dr. Haneuer Árpád István Kakucsra helyezte 1936-ban, azzal a nemes küldetéssel, hogy nemzete missziósaként kell e nép közé jönnie, hogy egyéni keserűségein felülemelkedve, tisztánlátó fejjel, melegen érző szívvel legyen segítőtársa, barátja népének, az üdvösség és a kultúra útjain.

Ezt a missziós munkát fiatalos lendülettel, szent akarással 28 éven át tette.

Az emberek felismerték benne a Krisztusi szeretet példaképét. Nem uralkodni, hanem szolgálni jött. Vallotta: legyen mindenütt szeretet, igazság, felelősség, helytállás! Kultúrát Kakucson ő teremtett!

1936-ban Kakucson már készült Kakucson az Úrnapi körmenetről némafilm. Miután a falu áramot kapott, már keskenyfilm mozit üzemeltetett az Egyházközség jogi képviselete alatt, melynek gépésze ő maga volt.

Megszervezte a Kalot elnevezésű legényegyletet és a Kalász leánykört. Ministráns könyvtárat működtetett, szép eredménnyel. Mindezt azzal a nemes céllal, hogy hitükben, erkölcsükben tiszta, nemzeti érzésükben öntudatos, gazdaságilag képzett fiatalokat neveljenek a család, a nemzet javára.

Hogy nemes, de nem könnyű küldetését híven szolgálta, igazolásul idézzük az akkori megyéspüspök: Pétery József 1945-ös leiratát:

„Főpásztori örömet és elismerésemet fejezem ki Főtisztelendőségednek, hogy a legnehezebb időkben is – például a fronátvonuláskor – hűségesen kitartott hívei között, s megosztotta velük a nélkülözés sok keserűségét, amivel nekik bizonyára sok vigasztalásukra szolgált.”

A nemzeti sors tragédiája a frontátvonulással nem zárult le, jött a keserves államosítás, amely az eddig küzdelmesen elért eredmények minden rétegét érintette.

A Kalot-Kalász betiltása, a ministráns-könyvtár felszámolása, a mozigép, a filmek elkobzása, a kántorlakás eltulajdonítása. Nem utolsó sorban az iskolák államosítása, valamint az egyházi javadalmi földek elvétele, mely a mindenkor kakucsi pap szerény megélhetőségét volt hivatott szolgálni.

Sorsközösséget vállalva a kakucsiakkal, együtt elszenvedte ezt a gyalázatos komédiát is. Olykor-olykor megfenyegették a helyi hivatalosak: elvitetjük!!!

1956-ban sajnos a mi falunkat sem kerülte el a hirtelen gyűlölet hevülete, elindultak, hogy bosszút álljanak.

Az esperes úr bölcsességgel, szeretete vonzó erejével kiállt a felbőszült tömeg elé és nyugalomra, békességre bírta őket. Így megmentette népét a további gyilkosságtól, illetve annak folytatásától. 1964-ben püspöke Szolnokra helyezte. Idézem búcsúzó sorait: „Igazán fáj megválnom 28 év küzdelmének helyétől. Őszintén szerettem az embereket és szolgáltam igazukat, ha kellett, levelező harc árán is. Ilyen nehéz múlt után elmenni innen, bizony nehéz epizódja életemnek. Mély hálával kérem Isten áldását mindazokra a jó emberekre, akik munkámat segítették.”

1982. február 24-én visszaadta Teremtőjének nemes lelkét. Végakarata szerint a kakucsi temetőben helyeztük örök nyugalomra.

Csernák Józsefné